

[EDIT HERE]

**nr. 59 907 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 juni 2001 een asielaanvraag in.

1.2 Op 12 mei 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 9 juni 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur omwille van de definitieve regularisatie van verzoekers verblijfstoestand.

1.4. Op 12 december 2010 wordt de asielaanvraag van verzoeker zonder voorwerp verklaard.

1.5. Op 6 juli 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker daar gebleken is dat verzoeker niet de Iraakse nationaliteit bezit, dit ingevolge een schrijven van de Iraakse ambassade van 15 juni 2009. Bij arrest nr. 36 547 van 23 december 2009 werd het beroep van verzoeker tegen voormelde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.6. Op 10 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 9 november 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door:

*(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Irak
geboren te DUHOK op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde documenten, nl. een uittreksel van het Generale Register en een kopie van de huwelijksakte kunnen niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteits-document aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn. De drie overige documenten, namelijk bevestigingen van de uitreiking van de Irakese identiteitskaart, het reispaspoort en het attest van nationaliteit, kunnen evenmin aanvaard worden. De drie documenten zijn namelijk enkel bevestigingen dat de identiteitskaart, het reispaspoort en het attest van nationaliteit werden afgeleverd. De identiteitskaart, het reispaspoort en het attest van nationaliteit worden echter niet voorgelegd waardoor er dus kan gesteld worden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat uit een grondig onderzoek van het administratief dossier is gebleken dat de Iraakse Ambassade te Brussel op 15 juni 2009 meldde dat betrokkene niet over de Iraakse nationaliteit zou beschikken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van zijn eerste middel betoogt verzoeker in een eerste onderdeel:

“Verzoeker heeft in het kader van het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit volgende stukken voorgelegd bij zijn regularisatieaanvraag:

1a: Uittreksel Generale Register 06.07.2009 (afgeleverd door het Departement Nationaliteit van het MinBuZa, district Mossul);

1b: Bevestiging IK 06.07.2009 (afgeleverd door het Algemeen Departement Nationaliteit en Residentie, afdeling Burgerlijke Stand Nineve);

1c: Bevestiging nationaliteit 29.07.2009 (afgeleverd door het Departement Nationaliteit en Reispassen, MinBuZa);

1d: Bevestiging reispaspoort 30.07.2009 (afgeleverd door Departement Reispassen, MinBuZa);

Al deze stukken dateren van na de brief die door de Irakese ambassade te Brussel aan DVZ werd verzonden op 15.06.2009, waarin o.m. stond:

« L'ambassade a demandé aux autorités irakiennes de vérifier l'authenticité. Ils se sont avérés faux, La personne n'ayant pas la nationalité irakienne. L'ambassade prie l'O.E. de considérer ces attestations comme nulles. »

De ambassade heeft het over vijf specifieke documenten met de nummers 1644 — 1648, gedateerd op 24.11.2008. Er is een onderzoek gevoerd bij de Irakese overheid en de ambassade is tot die conclusie gekomen op 15.06.2009. En toch bekomt verzoeker de vier voornoemde attesten in juli 2009!

Het is duidelijk dat — tenzij verzoeker hiervan niet op de hoogte zou zijn — verweerder niet onderzocht heeft of de stukken 1a t/m 1d, zoals door verzoeker voorgelegd, authentieke documenten betreffen.

Het is ook duidelijk dat, indien deze documenten niet als vals worden bestempeld, de inhoud van de brief van de Irakese ambassade als onjuist moet gekwalificeerd worden, waardoor trouwens de vorige beslissing DVZ — tevergeefs aangevochten voor de RvV — ook zonder rechtsgrond zou zijn.

** Er is echter nog een reden waarom in casu de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, niet gerespecteerd werd.*

Immers, op 08.11.2010 heeft de Lokale Politie Antwerpen vingerafdrukken genomen van verzoeker en op 13.12.2010 werd hij door diezelfde politie verhoord m.b.t. zijn identiteit, meer specifiek ook m.b.t. de fout genoteerde geboortedatum (03.11.1974 dan wel 30.11.1974, hetzij een omkering van de cijfers).

Zie in dit verband stuk 2, gevoegd aan huidig verzoekschrift.

Blijkbaar is dus een strafonderzoek (opsporingsonderzoek) hangend, onderzoek waarover verzoeker verder in het ongewisse blijft, doch verweerder neemt reeds een voorbarige beslissing en wacht de uitslag van dit onderzoek niet af.

Indien dit onderzoek inderdaad zou bevestigen dat verzoeker niets kan verweten worden en dat hij zich dus steunt op geldige en authentieke documenten, dan zou uiteraard verweerder de kwestieuze beslissing niet hebben genomen.

Aldus werd ook de materiële motiveringsplicht geschonden: verweerder dient vooreerst uit te gaan van de juiste feiten, moet deze op een adequate en correcte manier analyseren en er aldus voor zorgen dat geen kennelijk onredelijke beslissing wordt genomen.

Diens beslissing is tevens voorbarig, gelet op het strafonderzoek dat, voortgaande op de onderzoeks-verrichtingen van 08.11 en 13.12.2010, nog niet is afgelopen / afgelopen kan zijn.”

In het tweede onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker:

“Verweerder gaat uit van een te strikte interpretatie van een “identiteitsdocument” door te stellen dat dit enkel een geldig nationaal paspoort kan zijn of een nationale identiteitskaart.

Deze interpretatie is om verschillende redenen af te keuren:

1. Vooreerst verwijst verzoeker naar het antwoord van de Minister op een Parlem. vraag van T. Van der Straten van 1.10.2008 wat de administratieve praktijk was voor wat betreft regularisatieaanvragen van voor 1.06.2007 (zoals in casu):

“Dit neemt niet weg dat personen die een aanvraag hebben ingediend in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 bij een positieve beslissing wel een nationaal identiteitsdocument moeten kunnen voorleggen om een verblijfstitel te bekomen. Dit past in de regels van behoorlijk bestuur. De inschrijving in het vreemdelingenregister gebeurt bij voorkeur steeds op voorlegging van een nationaal identiteitsdocument dat alleen de nationaliteit en identiteit van een persoon kan vaststellen en niet op basis van verklaringen....” (Kamer 2007-2008, CRIV 52 COM 321)

Hieruit volgt dat niet op basis van gewone verklaringen, wat nogal evident is, maar op basis van een “nationaal identiteitsdocument” inschrijving gebeurt. Dit document verenigen tot een geldig paspoort, afgeleverd via de eigen ambassade, is een manifeste overschrijding van de soevereine beoordelings-bevoegdheid die de administratie in casu bezit.

2. Verzoeker verwijst ook naar het artikel van Pierre Robert, ‘Les articles nouveaux 9bis et 9ter; une réforme inachevée’, gepubliceerd in *Revue du Droit des Etrangers* — 2007, nr. 145, p. 5 en 6, waar gesteld wordt:

« A peine d’irrecevabilité, le candidat à la régularisation devra désormais produire un ‘document d’identité’. L’exposé des motifs parle d’un passeport ou d’un titre de voyage équivalent, tout en indiquant que l’objectif de la disposition est que l’identité du candidat à la régularisation soit certaine. L’arrêté royal du 08.10.1981 ne règle pas la question, pas plus que l’arrêté royal du 17 mai 2007. Ce même arrêté prévoit toutefois, en son article 7, concernant non l’article 9bis mais l’article 9ter:

Ar 7 § 1er. La demande d’autorisation de séjour visée à l’article 9ter § 1, de la loi, doit être introduite par lettre recommandée adressée au délégué du ministre.

La demande est accompagnée des documents et renseignements suivants:

1° soit une copie de son passeport national ou de sa carte d’identité, soit la motivation qui permet de dispenser l’intéressé de cette condition sur la base de l’article 9ter, § alinéa 3, de la loi (...).’

Il n’existe pas de disposition similaire concernant l’article 9bis, ce qui donne à penser que la notion de ‘document d’identité’ de l’article 9bis est plus large et peut par exemple inclure un permis de conduire, même si l’exposé des motifs évoque uniquement un passeport ou un titre de voyage ».

3. Onder Noot 11 van voormeld artikel wordt nog een bijkomend argument gegeven, als

volgt:

« La circulaire du 21.06.2007 vise par contre le passeport ou la carte d’identité, même périmés. Pour l’anecdote, on notera que l’article 1 du décret du 6 fructidor de l’an 11(23.08.1794) permet, selon RIGAUX et FALLON de démontrer l’identité au moyen d’un acte de naissance. La carte d’identité n’existait évidemment pas à l’époque, mais cette disposition n’a jamais été abrogée ou modifiée (RIGAUX, F. et FALLON, M. Droit international privé, Bruxelles, Larcier 2005, p. 509.)»

In art. 1 van het Decreet 6 fructidor 11(23.08.1794) staat: “Geen burger mag een andere naam en voornaam voeren dan die welke in zijn akte van geboorte vermeld zijn; zij die zich ervan ontdaan hebben, zijn gehouden ze weder aan te nemen.”

RIGAUX F. en FALLON M., in hun werk « Droit International Privé, Bruxelles, Larcier 2005 », vermelden bovendien een arrest van het Hof van Beroep te Luik: « A défaut de pouvoir produire un document d’identité, l’étranger réfugié peut établir son identité en produisant toute(s) pièce(s) susceptible(s) de bénéficier de la force probante, comme un certificat de vaccination émanant des autorités de l’Etat, dont l’intéressé est ressortissant» (Liège, 28.11.1987, J.T. 1987-89).

4. De Omzendbrief van 17.06.2009 (B.S. 02.07.2009) m.b.t. bepalingen inzake gezinshereniging voorziet onder 1.2 de onmogelijkheid om officiële documenten voor te leggen, met name:

“Indien voor het bekomen van officiële documenten een terugkeer naar de betrokken staat of een contact met de overheden van die staat, die moeilijk verzoekenbaar zijn met de persoonlijke situatie van de betrokkene, vereist zijn.”

Er bestaat geen zwaarwegende reden om niet even soepel of even streng te zijn indien het niet om gezinshereniging maar om tijdelijke dan wel onbeperkte verblijfsvergunning gaat.

5. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009, d.d. 26.11.2009, overwoog m.b.t. een aanvraagster van het statuut van art. 9ter op medische gronden:

“8.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokken elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van de personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

8.5.4. De enige mogelijkheid, voor een persoon die wegens een medische reden bescherming aanvraagt en die niet beschikt over een identiteitsdocument, om zijn aanvraag ontvankelijk te laten verklaren en zijn gezondheidstoestand te laten onderzoeken, is op geldige wijze aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

8.6. Door de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op een ernstige ziekte, een ontvankelijkheidsvoorwaarde op te leggen die niet word opgelegd aan de andere aanvragers van subsidiaire bescherming terwijl die laatsten geen objectieve elementen kunnen aanvoeren die even gemakkelijk verifieerbaar zijn als een medische motivering, brengt art. 9ter een verschil in behandeling teweeg tussen die twee categorieën van aanvragers. Ook al kan het objectieve criterium van de grond van de aanvraag tot bescherming rechtvaardigen dat verschillende instanties worden belast met het onderzoek ervan, toch is dat criterium niet pertinent voor de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument of om de onmogelijkheid zulk een document in België te verwerven aan te tonen. Het verschil in behandeling wat de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag tot subsidiaire bescherming betreft, naargelang van de reden van de aanvraag, is bijgevolg niet redelijk verantwoord.”

Uit dit arrest leren we alvast dat het “mogelijk is de identiteit van personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”

Het is aldus duidelijk dat een te strikte interpretatie van de voorwaarde van voorlegging van een identiteitsdocument in strijd is met een redelijke interpretatie van de wettelijke bepaling van art.9bis §1 al.2 Vreemdelingenwet.

6. De tekst van art. 9bis heeft het over een “identiteitsdocument”.

De Omzendbrief van 21.06.2007 spreekt zich als volgt uit:

“In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5)”

In de noot onder 5) staat het volgende:

“Deze interpretatie vindt steun in de Memorie van toelichting van art. 4 van de wet van 15.09.2006 en in het analoge art. 7 v/h K.B. van 17.05.2007.”

Echter, de Memorie van Toelichting waarvan sprake omschrijft het wettelijk vereiste identiteitsdocument als volgt:

“Zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel.”

Dit document zou onontbeerlijk zijn want “de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren...”

Merk dus op dat de Memorie enkel spreekt over een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, terwijl de Omzendbrief ook een nationale identiteitskaart aanvaardbaar vindt, derhalve reeds een zeer duidelijke uitbreiding, waardoor de vraag terecht kan gesteld worden of ook niet andere documenten even goed kunnen leiden tot de duidelijke vastlegging van de identiteit van de aanvrager.”

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de

bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan, zoals de verwerende partij uitvoerig opmerkt. De Raad treedt haar stelling bij. Het middel zal dan ook voor het overige vanuit het oogpunt van een schending van de materiële motiveringsplicht worden besproken.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.(...)”*

In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *“De aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het inter-nationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteits-kaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006”*.

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoot”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteits-document, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).”

2.5. Verzoeker betoogt dat hij als bewijs van zijn identiteit en nationaliteit vier stukken heeft voorgelegd en dat deze stukken alle dateren van na de brief die door de Iraakse ambassade te Brussel aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzonden. Verzoeker poneert dat het duidelijk is dat verweerder, tenzij hij hiervan niet op de hoogte zou zijn, niet onderzocht heeft of de voorgelegde stukken authentieke documenten betreffen. Verzoeker stelt dat het ook duidelijk is dat, indien de door hem voorgelegde stukken niet als vals worden bestempeld, de inhoud van de brief van de Iraakse ambassade als onjuist moet gekwalificeerd worden, waardoor trouwens de vorige beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken ook zonder rechtsgrond zou zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de door verzoeker voorgelegde stukken ten bewijze van zijn identiteit en nationaliteit in kader van zijn regularisatieaanvraag in ogenschouw heeft genomen en hieromtrent overwogen heeft dat: *“De door betrokkene voorgelegde documenten, nl. een uittreksel van het Generale Register en een kopie van de huwelijksakte kunnen niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn. De drie overige documenten, namelijk bevestigingen van de uitreiking van de Irakese identiteitskaart, het reispaspoort en het attest van nationaliteit, kunnen evenmin aanvaard worden. De drie documenten zijn namelijk enkel bevestigingen dat de identiteitskaart, het reispaspoort en het attest van nationaliteit werden afgeleverd. De identiteitskaart, het reispaspoort en het attest van nationaliteit worden echter niet voorgelegd. (...)”* Gelet op de bespreking hoger waaruit blijkt dat de wetgever duidelijk aangegeven heeft dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onont-beerlijk is”* toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van de door hem overgemaakte attesten niet correct is of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond daarvan op een kennelijk onredelijke wijze besloot dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is.

2.6. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht schendt daar zij de uitslag van het strafonderzoek dat hangende zou zijn niet afwacht en derhalve voorbarig is, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat hij het voorwerp uitmaakt van een nog lopend strafonderzoek. Het stuk waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift betreft slechts een verklaring van verzoeker afgelegd op 13 december 2010 waaruit niet kan afgeleid worden dat een strafonderzoek hangende is. Uitgaande van de hypothese dat er toch een strafonderzoek lopende zou zijn, wijst de Raad erop dat het beginsel *“le criminel tient le civil en état”* van toepassing is indien omtrent dezelfde feiten een burgerlijke vordering voor de burgerlijke rechter volgens de regels van het privaatrechtelijk procesrecht wordt ingesteld, of wanneer deze burgerlijke vordering samen met de strafvordering voor het strafgerecht wordt ingesteld (cf. RVS 27 september 2001, nr. 99.205). De beslissing die getroffen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft een administratieve beslissing die geen uitstaans heeft met een procedure voor een burgerlijke rechter en de procedure bij de Raad kan evenmin vergeleken worden met een procedure voor een burgerlijke rechter. In

deze dient dus de uitkomst van de strafrechtelijke procedure niet afgewacht te worden. Op grond van voormelde gegevens en ongeacht het feit dat het strafonderzoek tegen verzoeker nog lopende is, kon verweerder in alle redelijkheid oordelen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

2.7. Verzoeker betoogt dat verwerende partij uitgaat van een te strikte interpretatie van een *“identiteits-document”* en stelt dat de interpretatie van de verwerende partij om verschillende redenen af te keuren is. Waar verzoeker verwijst naar het *“het antwoord van de Minister op een Parlem. Vraag van T. Van Der Straten”*, benadrukt de Raad dat beleidsopties en regeringsverklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de uitdrukkelijke wetsbepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat juridische grondslag verschafft aan de bestreden beslissing. Het *“antwoord van de Minister op een Parlem. Vraag van T. Van Der Straten”*, waarvan verzoeker gewag maakt, is geen rechtsnorm waaraan een administratieve beslissing dient getoetst te worden. De rechtszekerheid zou bovendien in het gedrang komen indien het bestuur bij het nemen van beslissingen politieke verklaringen zou laten primeren op wetten en reglementaire bepalingen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtsleer, merkt de Raad op dat voor een interpretatie van de wet eerst dient te worden gekeken naar de memorie van toelichting van de Vreemdelingenwet teneinde na te gaan of hierin geen verduidelijking kan worden gevonden. Zoals hierboven reeds werd vermeld, is de memorie van toelichting zeer duidelijk. Hierin is duidelijk te lezen dat met een identiteitsdocument een paspoort of een gelijkgestelde reistitel wordt bedoeld. Met zijn loutere verwijzing naar rechtsleer toont verzoeker geenszins aan dat verwerende partij is uitgegaan van een te strikte interpretatie van een identiteitsdocument. Ongeacht wat een deel van de rechtsleer stelt aangaande het bewijs van identiteit is het duidelijk dat het de bedoeling is van de wetgever, het bewijs van identiteit van een vreemdeling enkel te aanvaarden op grond van een paspoort of een gelijkgestelde reistitel (al dan niet vervallen). Deze interpretatie is daarenboven ook te verantwoorden gelet op het feit dat een vreemdeling die een beroep doet op het gemeenrechtelijke systeem dat vervat is in artikel 9 juncto artikel 2 van de Vreemdelingenwet in regel ook dient te beschikken over een paspoort, waardoor kan gesteld worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op gelijkaardige wijze dient toegepast te worden teneinde geen onverantwoorde discriminaties te doen ontstaan. Het betoog van verzoeker dat de omzendbrief van 21 juni 2007 ook spreekt over een nationale identiteitskaart terwijl de memorie van toelichting enkel spreekt over een paspoort of daarmee gelijkgestelde titel en de vraag gesteld kan worden of ook andere documenten derhalve niet aanvaard kunnen worden, is gelet op voorgaande bespreking niet dienstig.

De door verzoeker aangehaalde passage uit de omzendbrief van 17 juni 2009 heeft betrekking op noodzakelijke documenten voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging. Deze procedure kan niet vergeleken worden met een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat er geen zwaarwegende redenen zijn om niet even soepel of even streng te zijn indien het niet om een gezinshereniging gaat maar om een tijdelijke dan wel onbeperkte verblijfsvergunning, kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 met nr. 193/2009 stelt de Raad vast dat het Grondwettelijk Hof in het voormeld arrest besloot tot het volgende: *“Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.”* De Raad stelt vast dat verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”* Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming en dus kan het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof niet op analoge wijze worden toegepast.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,
vreemdelingenzaken,

wnd. voorzitter, rechter in

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER